**NN 88/2019 (18.9.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-215/18-8 od 4. srpnja 2019.**

# VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE



# PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Branke Cvitanović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Metronet telekomunikacije d.d. iz Z.1, sada A1 Hrvatska d.o.o. iz Z.1, koje zastupa M. G., odvjetnik iz Z.1, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z.1, radi postupka ozakonjenja, na sjednici vijeća održanoj 4. srpnja 2019.

**presudio je**

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/1601, urbroj: 376-10-18-10 od 9. svibnja 2018. godine.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

## Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da na trasama na području G. Z.2, U. m. T. 2-74; T. ž. f. 1-11; U. b. J. J. 1-169; križanje U. D. Š. i P. L. do križanja U. D. Š. i U. b. J. J., trgovačko društvo Metronet telekomunikacije d.d. ima uvučene kabele bez prethodnog zaključenja Ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije s infrastrukturnim operatorom Hrvatski telekom d.d. Točkom II. izreke utvrđuje se da je na dan donošenja ovog rješenja između stranaka sklopljen ugovor sa sadržajem navedenim u toj točki izreke.

Ugovorom između tužitelja i zainteresirane osobe Hrvatskog telekoma d.d. iz Z.1, R.F. M. 9 uređuju se međusobni odnosi u vezi s pristupom i zajedničkim korištenjem kabelske kanalizacije za 15 trasa u U. b. J. J. označenih u tablici. Određeno je da na međusobne odnose ugovornih strana koji nisu uređeni ovim Ugovorom i rješenjem u postupku sređivanja postojećeg stanja kabela uvučenih bez prethodnog zaključenja Ugovora o pristupu i zajedničkog korištenja kabelske kanalizacije za trase iz stavka 1. ovog članka primjenjuju odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje u tekstu: ZEK) i Pravilnika o načinu i uvjetima pristupa i zajedničkog korištenja elektroničke komunikacije infrastrukture i druge povezane opreme (»Narodne novine«, broj 136/16., dalje u tekstu: Pravilnik) te važeće standardne ponude Hrvatskog telekoma d.d. o načinu i uvjetima zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme (kabelske kanalizacije).

Određeno je da je operator korisnik dužan infrastrukturnom operatoru plaćati naknadu za korištenje elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme prema cijeni koja je objavljena u važećoj Standardnoj ponudi zainteresirane osobe o načinu i uvjetima pristupa i zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme (kabelske kanalizacije). Obaveza plaćanja određena je od 31. svibnja 2017. godine.

Točkom III. i IV. izreke osporenog rješenja naloženo je tužitelju da u roku od 60 dana dostavi zainteresiranoj osobi tehničku dokumentaciju za trase na kojima je uređen odnos ovim rješenjem te da označi svoje kabele na svim trasama sukladno člancima 8. i 20. Pravilnika o načinu i uvjetima pristupa i zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme.

Podneskom tužitelja, zaprimljenim 26. studenog 2018. godine, obavijestio je ovaj Sud da je na temelju rješenja Tt-18/3489/6-2 društva Metronet telekomunikacije d.d. prestalo postojati pripajanjem društvu VIPnet d.o.o., a istog dana, na temelju rješenja Suda Tt-18/34897/2 skraćena tvrtka društva VIPnet d.o.o. promijenjena u A1 Hrvatska d.o.o., te je to društvo sveopći sljednik društva tužitelja Metronet telekomunikacije d.d. Uz to je dostavljena punomoć za odvjetnika M. G. iz Z..1, A. Š. 12 te predloženo da se postupak nastavi s društvom A1 Hrvatska d.o.o. na strani tužitelja.

Upravnom tužbom tužitelj osporava točke II. i III. izreke rješenja zbog bitne povrede postupovnih odredaba te pogrešne primjene materijalnog prava, a posebno zbog postojanja proturječnosti između izreke i obrazloženja rješenja, nezakonitog nalaganja dostavljanja dokumentacije koja nije propisana niti zakonom niti podzakonskim aktima, nezakonitog nametanja pravno i faktičkih nemogućih obveza, nezakonitog širenja ozakonjenja korištenja trase kabelske kanalizacije i na ozakonjenje korištenja kabelskih zdenaca, nezakonitog utvrđenja da je između stranaka sklopljen ugovor umjesto određenja prava i obveza stranaka samim upravnim aktom i nezakonite klauzule o općenitoj primjeni Standardne ponude Hrvatskog telekoma d.d. na postupak sređivanja postojećeg stanja. U odnosu na proturječnost između izreke i obrazloženja rješenja tuženik navodi dio obrazloženja koji se odnosi na standardnu ponudu EKI, a unatoč stavu o neprimjenjivosti pojedinih dijelova standardne ponude na postupke ozakonjenja, a koji se u obrazloženju izričito navode, tuženik u ugovor koji je sastavni dio točke II. pobijanog rješenja unosi klauzulu o općoj primjeni standardne ponude upravo na takav odnos. Ako je tuženik već smatrao da se pojedini dijelovi standardne ponude vezani za buduće korištenje spojenih trasa, primjerice dijelovi kojima se deklarira cijena ili uređuju postupci uklanjanja kvarova, imaju primjenjivati na konkretni odnos, te je odredbe izrijekom i taksativno trebao i navesti u samoj izreci rješenja ili je trebao navesti koje se njene odredbe ne primjenjuju. Postupanje kojim se strankama općom klauzulom nalaže primjena pravila za veći dio kojih i sam regulator smatra da su neprimjenjiva ne da ne pridonosi pravnoj sigurnosti, a što je motiv za uključenje standardne ponude u ugovor, već postiže upravo suprotni učinak jer zainteresirana osoba na temelju pokušaja primjene nesporno neprimjenjivih dijelova standardne ponude na odnose ozakonjenja trenutno u dva parnična postupka potražuje od tužitelja samo na ime glavnice čak 148.402,500,00 kn i to samo za 71 kabel u samo 65 trasa za koje tužitelj plaća godišnju naknadu u iznosu od samo 167.523,25 kn. Smatra da nesukladnost između izreke i obrazloženja predstavlja bitnu postupovnu povredu. Pogrešnu primjenu materijalnog prava tužitelj nalazi u tome da odredbe članka 16. Pravilnika propisuju sadržaj dokumentacije koja se ima dostavljati u postupcima sređivanja postojećeg stanja, a točkom III. pobijanog rješenja tužitelju je naložena dostava podataka koji nisu propisani navedenom odredbom, te se tuženik prije izlaganja primjerice obveze dostave tehničkog rješenja sa stranice 6 odjeljka 3 pobijanog rješenja izrijekom poziva na dokumentaciju iz članka 11. Pravilnika, a koja se ne odnosi na postupak ozakonjenja, već na postupak redovnog ugovaranja postavljanja novih kabela u EKI. Navedeni članak 16. Pravilnika a niti istovjetni članci ranijih Pravilnika koji su uređivali postupak sređivanja postojećeg stanja izrijekom ne ovlašćuju tuženika na donošenje odluke o dokumentaciji koja se ima dostaviti u postupku ozakonjenja prema slobodnoj ocjeni, a odredba stavka 2. članka 5. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, broj 47/09.) propisuje da upravno tijelo prema slobodnoj ocjeni može rješavati isključivo onda kada ga na to izrijekom ovlašćuje zakon. Stoga smatra da obaveza iz točke III. izreke osporenog rješenja nema uporište u zakonu.

Tom točkom izreke tužitelju se nameće ispunjenje obveza koje su ili već izvršene ili je njihovo izvršenje u velikom broju slučajeva pravno ili fizički nemoguće ili je nepotrebno za postizanje bilo kakvog cilja koji se navodno želi postići. Smatra nejasnim zašto bi operatori korisnici u postupku ozakonjenja morali izrađivati tehničko rješenje ili projekt jer glavni projekt prema kojem su kabeli trebali biti postavljeni infrastrukturnom operatoru ne znači ništa. Uspoređuje tu situaciju s postupcima legalizacije nekretnina, kada bi se tražio idejni projekt prema kojem je sporna nekretnina trebala biti izgrađena. Radi se o nepotrebnoj dokumentaciji za postupak legalizacije, pa se traži snimak postojećeg stvarno izvedenog stanja. Tako je u slučaju ozakonjenja korištenja trasa EKI treba prema mišljenju tužitelja dostaviti konkretni situacijski prikaz kabela u trasama u određenom formatu koji daju informaciju o stvarno izvedenom stanju. Stoga nije potrebno dostavljati i plan prema kojem je polaganje trebalo biti obavljeno, a razloge zašto je tako odlučeno tuženik ne obrazlaže. Situacijski prikaz je već dostavljen tuženiku u postupku, što potvrđuje i sam tužitelj na stranici 4 odjeljak 1 osporenog rješenja. Stoga se radi o nalaganju činidbe koja je već izvršena, točka III.b. U odnosu na podatke o pričuvnim dužinama i kabelskim spojnicama oni su nepotrebni, a nisu ni propisani Pravilnikom, i u većini slučajeva faktički ih je i pravno nemoguće pribaviti. Nadalje smatra da određivanje rezervne duljine ili dva nastavka koji se nalaze u zdencu ne predstavlja relevantan podatak, ako svi elementi od strane apsolutno svih operatora nisu postavljeni u zdence sukladno pravilima struke, a to u pravilu nije slučaj. Kao primjer navodi da jedna te ista rezervna duljina može zauzeti 50%, ali i 100% slobodnog prostora u zdencu, ovisno o tome je li uredno namotana i povezana ili ne. Podatak o primjerice 20 m rezervne duljine određenog kabela u određenom zdencu infrastrukturnom operatoru ne predstavlja nikakav relevantan podatak iz kojeg bi mogao zaključiti o kapacitetu koji ta duljina zauzima. Ako nastavak odnosno spojnica u kojoj se nalazi nije postavljen sukladno pravilima struke, zdenac bi u idealnim uvjetima mogao sadržavati četiri nastavka/spojnice, te će moći zaprimiti samo dva nepravilno sastavljena nastavka. Stoga smatra da je neosnovan zahtjev za dostavom tih podataka radi navodnog preciznog utvrđivanja slobodnog kapaciteta EKI. To tim više što je operatorima u slučaju da u samom zdencu nema mjesta za smještaj nastavaka ili rezervnih duljina omogućeno isti smjestiti u nadzemne ormariće što se u pravilu i čini.

Navodi da su u velikom broju zdenaca elementi toliko zapetljani da im nije moguće izmjeriti njihovu duljinu ili broj bez izvlačenja cijelog kolopleta kabela i spojnica iz zdenca i njihovog rezanja, a operatoru nije dopušteno rezati kabele drugog operatora, pa izvršenje određene obveze osporenim rješenjem je faktično i pravno nemoguće. Takav bi postupak doveo do posve novog stanja u pojedinom zdencu, jer svi kabeli koji se prerežu postaju kabeli s nastavcima, a pitanje je ima li u

zdencu dovoljno mjesta za sve te nastavke. Takav postupak bi zahtijevao sudjelovanje svih operatora čiji se kabeli nalaze u zdencu, a jedan operator korisnik nije ovlašten jednostrano poduzimati radnje pa obveza nametnuta samo jednom operatoru je iz tog razloga u velikom broju slučajeva pravno i faktički nemoguća.

Zaključuje da podaci koje tuženik točkom III. pobijanog rješenja nalaže tužitelju, osim što nisu propisani Pravilnikom, nisu relevantni ili pravno i faktički ih nije moguće pribaviti ili su već dostavljeni. Kada bi tuženik i imao ovlast prema slobodnoj ocjeni utvrđivati opseg podataka, ne bi bilo opravdanja za nalaganje dostavljanja ijednog od ovih podataka sadržanih u navedenoj točki osporenog rješenja.

Smatra da je tuženik nezakonito proširio legalizaciju korištenja kabelske kanalizacije i na kabelske zdence jer podaci o spojnicama i rezervnim duljinama se odnose na zauzeće prostora u kabelskim zdencima koji su člankom 2. stavkom 1. točkom 4. ZEK-a definirani kao povezana oprema. Postupak ozakonjenja provodi se u svrhu sređivanja postojećeg stanja na pojedinoj trasi kabelske kanalizacije, a ne u kabelskoj kanalizaciji kao cjelini. Navodi da Pravilnik u članku 2. stavku 1. točki 10. trasu kabelske kanalizacije definira kao projektirani ili već izgrađeni pravac i geodetski pozicioniranu liniju kabelske kanalizacije unutar koridora elektroničke komunikacijske infrastrukture, a što ne uključuje kabelske zdence. Kod ishođenja potvrde o pravu puta, ta se potvrda izdaje upravo za pojedinu trasu EKI, koja ne uključuje kabelske zdence (odnosno povezanu opremu). Ako bi se postupak ozakonjenja odnosio i na kabelske zdence, za njih je nužno definirati naknadu za pravo puta ili služnosti, kao što je to slučaj i s uličnim ormarima koji su također povezana oprema. Ako bi se zauzeo stav da se postupak ozakonjenja odnosi na kabelske zdence, predmet takvog postupka bi mogli biti samo oni zdenci za koje je HT, zainteresirana osoba, ishodio potvrde o pravu puta, a za što prema važećim zakonskim propisima nema uporišta jer se u postupku ozakonjenja radi isključivo o cijevima koje se protežu od sredine do sredine kabelskog zdenca. Podaci koji se odnose na zauzeće samog zdenca niti prema ovoj osnovi ne mogu biti predmetom upravnog postupka ozakonjenja korištenja pojedinih trasa. Čak i da tuženik ima ovlast nalagati dostavu podataka koji nisu propisani pravilnikom te čak i da su ti podaci relevantni za utvrđivanje zauzeća zdenaca, a nisu, podaci o zauzeću zdenaca ne mogu biti predmetom postupka ozakonjenja korištenja pojedinih trasa. Stoga, nalaganje tužitelju dostave podataka o spojnicama i rezervnim duljinama je nezakonito i na temelju ovog pravnog osnova.

Tužitelj nadalje smatra da je nezakonito utvrđenje kako je između stranaka sklopljen ugovor umjesto određenja prava i obveze strankama samim upravnim aktom. Poziva se na odredbe članka 16. stavka 9. Pravilnika, prema kojima nakon završetka postupka sređivanja postojećeg stanja tuženik donosi odluku kojom nalaže daljnje obveze infrastrukturnom operatoru, operatoru korisniku i pravnoj ili fizičkoj osobi u cilju konačnog sređivanja stanja u kabelskoj kanalizaciji. Sam Pravilnik određuje da se obveze stranaka u postupku konstituiraju samom odlukom tuženika, a ne ugovorom kojeg sklapaju stranke. Odredbe članka 30. stavka 7. ZEK-a utvrđuju mogućnost da odluka tuženika u slučaju kada jedna strana odbije sklopiti ugovor o zajedničkom korištenju EKI u cijelosti zamjenjuje taj ugovor. Tuženik u tom slučaju svojom odlukom ima odrediti prava i obveze stranaka u postupku, a ne fingirati sklapanje ugovora jer je ugovor rezultat suglasnog očitovanja volja dvaju stranaka, a ovdje ga očito nije bilo. Pogrešnu primjenu materijalnog prava tuženik čini kada navodi da je sklapanje ugovora nužno za zajedničko korištenje EKI, što je stajalište koje nije zakonito, a potvrđeno je u odluci Upravnog suda Republike Hrvatske, u presudi Us-7997/11 od 16. studenog 2011. godine, u kojoj je navedeno »…tuženo tijelo je temeljem odredbe članka 30. stavka 10. Zakona, a nakon utvrđivanja odgovarajućih uvjeta pristupa i zajedničkog korištenja dijela elektroničke komunikacijske mreže obvezan donijeti odluku koja u cijelosti zamjenjuje ugovor. Kako tuženik nije postupio na taj način, Sud osporeno rješenje tuženog tijela ne može ocijeniti zakonitim…«.

Tužitelj smatra da je nezakonita klauzula o općenitoj primjeni standardne ponude zainteresirane osobe na postupak sređivanja postojećeg stanja. Razlog za to nalazi u nepodudarnosti standardnom ponudom uređene materije i činjenično pravnog kompleksa onih pravnih odnosa koji su nastali polaganjem kabela u trase prije donošenja standardne ponude. Iz samih odredaba standardne ponude proizlazi da se ona isključivo odnosi na postupak ugovaranja novih ugovora o korištenju kabelske kanalizacije. Postupak opisan u standardnoj ponudi odnosi se upravo na taj postupak izvođenja i primopredaje radova te dostave dokumentacije o izvedenom stanju kada kabeli operatora korisnika u trenutku sklapanja ugovora još nisu uvučeni u kabelsku kanalizaciju, nego tek trebaju biti. Standardna ponuda nema odredbe koja bi se odnosila na postupke legalizacije, odnosno postupke u kojima su kabeli već prije sklapanja ugovora uvučeni u kabelsku kanalizaciju bez standardnom ponudom propisanog postupka. Kao drugi razlog nemogućnosti primjene standardne ponude navodi cilj zbog kojeg je zainteresiranoj osobi naloženo njezino izdavanje. U obrazloženju odluke tuženika, klasa: 344-01/10-01/630, urbroj: 376-04-10-06 od 22. prosinca 2010., dalje u tekstu: Odluka od 22. prosinca 2010. godine, na temelju koje je standardna ponuda donesena izričito se navodi da se njome ne rješava pitanje legalizacije ranije postavljenih kabela: »problemi neovlaštenog i nekontroliranog uvlačenja kabela od strane operatora korisnika, kao i problemi koje zainteresirana osoba ima s drugim operatorima zbog odbijanja sklapanja ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju EKI nisu predmet ovog postupka i HAKOM ih ovdje nije komentirao.« (str. 11, odlomak 4 Odluke HAKOM-a od 22. prosinca 2010.); te »sređivanje nelegalno i neovlašteno uvučenih kabela, koje HT spominje u svom prigovoru, HAKOM će rješavati u postupcima iz svoje nadležnosti.« (str. 12, odlomak 4. Odluke od 22. prosinca 2010. godine).

Navodi da je u svim pravilnicima do danas zasebno regulirana materija ozakonjenja postojećeg stanja od materije sklapanja novih ugovora.

Neprimjenjivost standardne ponude na ove postupke potvrđena je i stručnim mišljenjem tuženika, klasa: 011-02/17-04/08, urbroj: 376-10-17-2 od 19. lipnja 2017. godine, te dijelom citira to stručno mišljenje iz kojeg bi proizlazilo da neovlašteno i nekontrolirano uvlačenje kabela od strane operatora korisnika u kabelsku kanalizaciju HT-a nisu predmet odluke, a podredno time i standardne ponude. Ovim stručnim mišljenjem, prema mišljenju tužitelja, tuženik otklanja bilo kakvu dvojbu oko primjenjivosti standardne ponude na postupke legalizacije, jer iz njega proizlazi da se odredbe standardne ponude primjenjuju samo na ugovaranje budućeg korištenja kabelske kanalizacije, te da se ne primjenjuje na postupak sređivanja postojećeg stanja, odnosno legalizacijski postupak.

Tužitelj navodi da je takvo stajalište HAKOM-a potvrđeno i od strane Trgovačkog suda u Zagrebu, koji u presudi Povrv-5758/16 od 20. prosinca 2017. godine, donesenoj u jednom od parničnih postupaka pokrenutih od strane zainteresirane osobe, u konkretnom slučaju protiv društva VIPnet d.o.o., no temelje se na istovrsnoj činjenično pravnoj osnovi, radi naplate ugovorne kazne iz članka 5.6.5. standardne ponude radi nedostavljanja dokumentacije iz članka 5.6.2. standardne ponude nakon sklapanja jednog od legalizacijskih ugovora i u kojoj se potvrđuje da u tom postupku tuženik nije niti bio dužan dostaviti izvedbeno tehničku dokumentaciju, pa slijedom toga tužitelj u tom postupku (HT) niti iz tog razloga nema pravo na isplatu naknade za kašnjenje u isporuci izvedbeno tehničke dokumentacije od strane tuženika (VIPnet). Uz to navodi da je tuženik svoj stav o neprimjenjivosti standardne ponude na postupak ozakonjenja još jednom potvrdio i u pobijanom rješenju na stranici 7 odjeljak 2.

Prema mišljenju tužitelja, stavljanjem klauzule o općenitoj primjeni standardne ponude pogrešno je primijenjeno materijalno pravo, a ako je tuženik smatrao da se pojedine odredbe mogu primijeniti ubuduće, primjerice odredbe o cijeni ili o otklanjanju kvarova na ovakav pravni odnos nastao ozakonjenjem, pravilno bi postupio da je taksativno odlukom naveo takve eventualno primjenjive dijelove standardne ponude, umjesto unošenja klauzule o općenitoj primjeni.

Predlaže stoga ovom Sudu da poništi osporeno rješenje i predmet vrati tuženiku na ponovni postupak te da tuženik tužitelju nadoknadi trošak postupka sa zakonskim zateznim kamatama.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom navodi da standardna ponuda EKI, odnosno njezine odredbe koje propisuju postupak izrade tehničkog rješenja i postupak uvlačenja kabela operatora korisnika doista nisu mjerodavne za postupak sređivanja postojećeg stanja, jer se radi o kabelima koji su već uvučeni, ali jednom kada se postupak sređivanja stanja dovrši, na buduće odnose operatora korisnika i HT-a mogu se primjenjivati samo odredbe standardne ponude EKI, jer je to jedini pravni okvir na temelju kojeg zainteresirana osoba daje svoju infrastrukturu u najam. Toga je svjestan i tužitelj prema navodima iz tužbe u točki 4., s tom razlikom da on smatra kako je trebalo taksativno navesti koji se dijelovi standardne ponude EKI primjenjuju nakon zaključenja ugovora. Tuženik to smatra nepotrebnim jer je u izreci i u obrazloženju jasno objašnjen opseg primjene standardne ponude EKI. Navedeni prigovor tužitelja nije u vezi s postupkom sređivanja postojećeg stanja, već je vezan uz sudske sporove koje tužitelj i zainteresirana osoba imaju pred redovnim sudovima. U osporavanom rješenju jasno je navedeno kako to rješenje nema utjecaja na sudske sporove. Tuženik izražava svoj stav da se standardna ponuda EKI ne primjenjuje dok se ne dovrši postupak sređivanja postojećeg stanja, ali kad se on dovrši i kada se utvrdi da u trasi kabelske kanalizacije postoje kabeli za koje je potrebno sklopiti ugovor jer se drugačije kabelska kanalizacija ne može koristiti, na taj ugovorni odnos primjenjuju se *pro futuro* odredbe standardne ponude EKI.

U odnosu na pogrešnu primjenu materijalnog prava, tuženik navodi da članak 16. stavak 9. Pravilnika propisuje da nakon završetka postupka tuženik donosi odluku kojom nalaže daljnje obveze infrastrukturnom operatoru, operatoru korisniku i pravnoj ili fizičkoj osobi u cilju konačnog sređivanja stanja u kabelskoj kanalizaciji. Smatra da iz izričaja ove odredbe je jasno kako ona daje određenu fleksibilnost tuženiku pa stoga i u pogledu nalaganja obveze dostave dokumentacije koja je nužna za osiguranje pravilnog i sigurnog korištenja kabelske kanalizacije. Kao važno ističe da su neosnovane tvrdnje tužitelja o tome da bi se radilo o već ispunjenoj, nemogućoj i irelevantnoj činidbi. U osporenom rješenju jasno je specificirana dokumentacija koju je tužitelj dostavio te ona koju još treba dostaviti, tako da nema govora o dupliciranju obveza.

Smatra da tužitelj banalizira potrebu dostavljanja tehničkog rješenja, što nije točno jer je jasno navedeno da se traži dostava tehničkog rješenja na temelju kojeg su stvarno izvedeni radovi na predmetnoj trasi iz kojeg je vidljiv način izvođenja radova, kako bi se znalo tko je, kada i na koji način izveo radove. Podaci su važni radi informacije je li uz kabel postavljena zaštitna cijev, na koji način se pristupilo kabelskoj kanalizaciji, je li zdenac »razbijen« pri vrhu ili se ušlo kroz uvodnicu, a što je nužno i važno za sigurnost mreže i za otklanjanje kvarova. Smatra da tužitelj banalizira i potrebu dostave podataka o pričuvnim duljinama i kabelskim spojnicama smatrajući ih važnim samo ako su pričuvne dužine i spojnice postavljene prema pravilima struke. Tužitelj priznaje kako u pravilu nije postavljao te elemente u skladu s pravilima struke, pa iz tog izvodi zaključak da podaci o njima nisu niti potrebni. Takav stav pravno je nedopustiv jer se nemogućnost ispunjenja zakonom utemeljene obveze ne može opravdati ranijim protuzakonitim ponašanjem. Tehnički su ovi podaci vrlo